

דף קיד.

עין משפט א.

הרמב"ם הל' איפורי מזבח פ"ד ה"ה

הַרֹבֵעַ וְהַנֶּרְבַּע בֵּין שְׁהִיְתָה הַבְּהֵמָה שְׁלוֹ בֵּין שְׁהִיְתָה שֶׁל
חֲבֵרוֹ ז' בֵּין בְּאֹנָס בֵּין בְּרִצּוֹן בֵּין בְּזָדוֹן בֵּין בְּשִׁגְגָה בֵּין
לְפָנַי הֶקְדָּשָׁה בֵּין לְאַחַר הֶקְדָּשָׁה הָרִי ז' אֲסוּרָה לְמִזְבֵּחַ.
אָבַל הַמִּקְצָה אִם הִיא שְׁלוֹ וְהַקְצָה קֹדֶם שִׁיקְדִישׁ נִפְסַל.
הַקְצָה שֶׁל חֲבֵרוֹ אוֹ שֶׁהַקְצָה שְׁלוֹ אַחַר שִׁיקְדִישׁוֹ הָרִי
זֶה מִתָּר. שְׂאִין אָדָם מִקְצָה דָּבָר שְׂאִינוֹ שְׁלוֹ:

דף קיד:

עין משפט א.ב.

הרמב"ם הל' קרבן פסח פ"א ה"ג

אִין שׁוֹחֲטִין אֶת הַפֶּסַח אֲלָא בְּעִזָּרָה כְּשֶׁאָר הֶקְדָּשִׁים ח.
אֶף בְּשַׁעַת הַתָּר הַבְּמוֹת לֹא הָיוּ מְקַרְיָבִין אֶת הַפֶּסַח

ז. כסף משנה: הרובע והנרבע בין שהיתה הבהמה שלו בין של חבירו וכו' אבל המוקצה אם היה שלו וכו' הנעבד בין שעבד שלו בין של חבירו וכו' עד הרי זה אסור. הכל בתוספתא דתמורה פ' רביעי אלא שמה שאמר רבינו שאם הקצה אחר הקדשו מותר לא מצאתיו בתוספתא בנעבד כתוב באונס כשר ואפשר שחסרון וטעות סופר יש בתוספתא שבידינו:

ח. כסף משנה: אין שוחטין את הפסח אלא בעזרה וכו'. הכי משמע במתני' פ' תמיד נשחט (דף ס"ד). ומ"ש אף בשעת היתר הבמות לא היו מקריבים את הפסח בבמת יחיד. במגילה (דף ט'): ואיתא נמי בסוף זבחים (דף קי"ז וקי"ח). ומ"ש וכל המקריב את הפסח בבמת יחיד לוקה וכו'. פרק בתרא דזבחים (דף קי"ד): ר"ש אומר מנין לזובח פסח בשעת איסור הבמות שהוא בל"ת שנאמר לא תוכל לזבוח את הפסח יכול אף בשעת היתר הבמות כן ת"ל באחד שעריך לא אמרתי לך אלא בשעה שכל ישראל נכנסים בשער אחד אימת אילימא אחר חצות כרת נמי מיחייב אלא לאו קודם חצות לעולם לאחר חצות ובשעת היתר הבמות קאי והא בשעת איסור הבמות קאמר איסור במה לו היתר במה לחבירו. ופירש"י איסור במה לו

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

בְּבַמַּת יָחִיד וְכָל הַמִּקְרִיב אֶת הַפֶּסֶח בְּבַמַּת יָחִיד לֹקֵה
שֶׁנֶּאֱמַר 'לֹא תֹכַל לְזַבַּח אֶת הַפֶּסֶח בְּאַחַד שְׁעָרָיִךְ'. מִפִּי
הַשְּׁמוּעָה לְמָדוּ שֶׁזוֹ אֲזָהָרָה לְשׁוֹחֵט בְּבַמַּת יָחִיד אֶפְלוּ
בְּשַׁעַת הַתֵּר הַבְּמוֹת:

עין משפט ג.ד. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ה ה"ט

וְאִי זֶהוּ מְחֻסָּר זְמַן בְּבַעְלִים. קָרְבָן שְׁעֵדִין לֹא הִגִּיעַ זְמַן
בְּעָלָיו לְהִקְרִיבוֹ. פִּיצָד. הִזָּב וְהִזָּבָה וְהִיּוֹלָדֶת שֶׁשָּׁחַטוּ
חֲטָאתָם בַּחוּץ יָמֵי סְפִירָה פְּטוּרִין. וְכֵן מְצָרַע שֶׁשָּׁחַט
חֲטָאתוֹ וְאָשָׁמוּ בַּחוּץ בְּתוֹךְ יָמֵי הַסְּפִירָה פְּטוּר. שְׁעֵדִין
לֹא נִרְאוּ בְּעָלֵי הַקְּרָבָנוֹת הָאֵלוּ לְכַפָּרָה. אֲבָל אִם שָׁחַטוּ
עוֹלוֹתֵיהֶן בַּחוּץ בְּתוֹךְ יָמֵי הַסְּפִירָה חֵיבִין. שֶׁהָעוֹלָה
דוֹרוֹן הִיא וְהַחֲטָאת וְהָאָשָׁם הִיא עֶקֶר הַכַּפָּרָה. וְכֵן נִזְוֵר
שֶׁשָּׁחַט חֲטָאתוֹ בַּחוּץ בְּתוֹךְ יָמֵי נִזְוֵרוֹתוֹ פְּטוּר. הַקְּרִיב
עוֹלָתוֹ אוֹ שְׁלָמָיו בַּחוּץ חֵיב שֶׁהַחֲטָאת הִיא הַמַּעֲכָבֶתוֹ
וְהִיא עֶקֶר הַנִּזְוֵרוֹת:

לקרבן זה היתר במה לחבירו לעולה ושלמים וכו'. וסיפא ה"ק יכול אף בשעה שהוא מותר
בבמה (כז) כגון קודם חצות שהוא לשלמים ת"ל וכו'. בשער אחד בבמה גדולה לשחוט
פסחיהם. וכתב ה"ר אברהם בנו של רבינו בהדיא איפריש בגמרא דאם הקדישן בשעת היתר
במות והקריבן בשעת היתר במות פטור מכלום וכל הקדשים אמרינן ל"ש קרבנות הצבור
או קרבן יחיד ולולא שכתב בפסח לא תוכל לזבוח לא היה בו בשעת היתר במות אפילו
לאו והיינו דאתא ר"ש בברייתא לאשמעינן דפסח בלחוד חייב עליה לאו ולא פליגי רבנן
בפסח כלל עכ"ל. ובפסחים פ' האשה (דף צ"א) מייתי האי ברייתא דר"ש ומשמע שם דר'
יהודה ור' יוסי ס"ל הכי:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ח ה"י

אָשֶׁם תְּלוּי וְחֻטָּאת הָעוֹף הַבָּאָה עַל הַסֶּפֶק ט שֶׁהִקְרִיבָן
 בַּחוּץ פֶּטוּר שֶׁהָרִי לֹא נִקְבַּע הָאִסוּר. אָשֶׁם מְצֻרַע שֶׁשָּׁחֲטוּ
 בַּחוּץ שֶׁלֹּא לְשִׁמוֹ חֵיב הוּאִיל וְשֶׁלֹּא לְשִׁמוֹ רָאוּי בַּפְּנִים
 וְכִשֶּׁר כְּמוֹ שֶׁיִּתְבָּאֵר. וְכֹל קָרְבָן שֶׁהוּא פֶּטוּר עַל שְׁחִיטָתוֹ
 בַּחוּץ כֶּךָ הוּא פֶּטוּר עַל הָעֲלָאתוֹ:

ט. כסף משנה: אשם תלוי וחטאת העוף הבאה על הספק וכו': כתב הראב"ד לא ידעתי מאין הוציא זה ואני מצאתי בתוספתא וכו'. ויש לתמוה עליו שכתב שלא ידע מאין הוציא זה דהא תניא פ"ד דכריתות (דף י"ח) השוחט אשם תלוי בחוץ ר"מ מחייב וחכמים פוטרים ופירשו"י וחכמים פוטרים דלא איקבע איסורא דשמא חולין הוא והתוספתא שכתב הראב"ד הוא בפ"א דקרבנות ולא חש לה רבינו משום דאתיא כר"מ דלא בעי קביעותא לאיסורא ולא קיימא לן כוותיה אלא כחכמים: כתב הר"י קורקוס ז"ל דכיון דאמרינן דטעמא דחכמים בברייתא משום דלא איקבע איסורא הוא הדין והוא הטעם לחטאת העוף הבא על הספק דמ"ש הרי לא נקבע האיסור וברייתא נקט אשם תלוי משום דשכיח: אשם מצורע ששחטו בחוץ שלא לשמו חייב וכו'. מימרא בפ' בתרא דזבחים (דף ק"ד:): וכל קרבן שהוא פטור על שחיטתו בחוץ כך הוא פטור על העלאתו. נלמד ממה שכתב רש"י בפרק השוחט והמעלה (דף ק"א) אמתני' דהמולק את העוף: